

Sygn. akt V.2 Ka 461/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2015 r.

sprawy:

K. Ś. /Ś./

s. E. i Z.

ur. (...) w S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 7 maja 2015r. sygn. akt IX K 267/14

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn.akt V. 2 Ka 461/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 07 maja 2015r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał oskarżonego K. Ś. za winnego tego, że w dniu 05 sierpnia 2013r. w R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd pożyczkodawcę co do swojej faktycznej sytuacji finansowej i majątkowej, przedkładając zawierające nieprawdziwe dane dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...) Sp. z o.o. nie mając zamiaru ani możliwości wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w kwocie 6000zł firmę (...) Sp. z o.o. w B., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sochaczewie z dnia 28 maja 2004r. w sprawie o sygn. II K 56/04 za umyślne przestępstwo podobne z art. 3286§1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, następnie zarządzoną do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Sochaczewie z dnia 19.10.2006r., którą to karę odbył w ramach kary łącznej 1

roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. z dnia 17.05.2012r. w sprawie sygn. VIII K 128/12 w okresie od 12.02.2011r. do 12.12.2012r. , czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 286§ 1 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na mocy art. 286§1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie od dnia 18 marca 2014r. do dnia 19 marca 2014r. tj. 2 dni.

Na podstawie art. 624 §1 kpk zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożyła obrońca oskarżonego, która na podstawie art. 425 i 444 kpk zaskarżyła go w całości.

Wyrokowi zarzuciła błędy w ustaleniach faktycznych , będące wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazu przepisów postępowania (zwłaszcza art. 4 kpk , art. 5 §2 kpk i art. 7 kpk) , które to błędy wyrażają się w przyjęciu tezy, że oskarżony przedłożył zawierające nieprawdziwe dane zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) Sp. z o.o. , czym wprowadził pożyczkodawcę (...) Sp. z o.o. w błąd co do możliwości wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania.

Z uwagi na powyższe w oparciu o art. 437 kpk wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej wyrokowi zarzuciła rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa, stopnia

winy oskarżonego oraz w relacji do celów, jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego w zakresie, w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne pozbawiona była słuszności. Powyższy zarzut byłby słuszny tylko wtedy , gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił albowiem Sąd ten wskazał dowody , na których oparł swoje ustalenia faktyczne a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym . Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego zaprzeczającego aby dopuścił się przypisanego mu przestępstwa i ustalenia oparł na dokumentacji finansowej i zeznaniach świadków, które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości. Tymczasem Sąd I instancji mając do wyboru przeciwstawne stanowiska – poczynił ustalenia, opierając się na zeznaniach m.in. świadka K. P. oraz dokumentacji dotyczącej podatków firmy (...) uznając je za jednoznaczne i wiarygodne , zaś wyjaśnieniom oskarżonego co do jego deklaracji o chęci spłaty kredytu tego waloru odmówił. Z faktu , że sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów- do czego zresztą był zobowiązany- nie wynika samo przez się, iż poczynione ustalenia faktyczne są błędne, jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania , zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk. W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Odnośnie wyjaśnień oskarżonego, na które w istocie powołuje się skarżący, to wypada tylko zauważyć, iż wyjaśnienia oskarżonego zostały poddane przez Sąd I instancji wnikliwej, rzeczowej analizie i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne. Taka ocena tych dowodów nie zawiera w sobie ani błędu ani nie jest oceną dowolną, skoro została oparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Oskarżony występując o przyznanie mu kredytu zapewniał pożyczkodawcę, iż posiada dochody, które umożliwią mu spłatę pożyczki oraz , że nie jest w żaden sposób zadłużony. Obie te informacje były nieprawdziwe i stanowiły element wprowadzenia

kredytodawcy w błąd. Wystawione przez jego ówczesną konkubinę zaświadczenie o zatrudnieniu w sposób oczywisty stwierdzało nieprawdę. Analiza dokumentów pozwala na stwierdzenie, iż spółka (...), z której jakoby miał otrzymywać wynagrodzenie, w rzeczywistości nie prowadziła żadnej działalności. Spółka nie dokonywała także żadnych wpłat zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu zatrudnionych pracowników. Co więcej oskarżony nie został nawet zgłoszony do ubezpieczenia. Na temat zatrudnienia oskarżonego nie posiadał także żadnych informacji pełniący wówczas funkcję pełnomocnika spółki (...). Twierdzenie oskarżonego, iż zatajał swoją działalność na rzecz spółki, aby uniknąć egzekucji komorniczej jest tyleż nieprzekonywujące co wręcz naiwne tym bardziej, iż ta informacja stoi w całkowitej sprzeczności z deklaracjami oskarżonego co do swojej dobrej sytuacji finansowej. Już chociażby ta wewnętrzna sprzeczność dyskredytuje rzetelność wyjaśnień oskarżonego. Fakt, iż spłacił on trzy raty z zaciągniętego kredytu nie zmienia postaci rzeczy, gdyż uczynił to już w toku toczącego się wobec niego postępowania karnego i świadczy nie tyle o zamiarze wywiązania się z przyjętego zobowiązania co z chęci naprawienia szkody. Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negocjowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi. W żadnym zaś razie nie podważają one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega żadnej wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa. Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wymierzona oskarżonemu kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w wymiarze bezwzględnym nie może być uznana za karę niewspółmierną i to w stopniu wręcz rażącym poprzez swoją surowość. Oskarżony jest sprawcą niepoprawnym, uprzednio wielokrotnie karanym, w tym również za analogiczne przestępstwa. Aktualnie odpowiada on w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk. W tej sytuacji słusznie Sąd Rejonowy nie znalazł jakichkolwiek argumentów aby wobec oskarżonego postawić pozytywną prognozę kryminologiczną, a jedynie wówczas możliwe było sięgnięcie po instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Z tych względów i w tej części brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

W zespole powyższych okoliczności Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Równocześnie z uwagi na aktualną sytuację finansową oskarżonego Sąd odstąpił od obciążania go kosztami postępowania odwoławczego.